

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologico-Moralis

Ad usum Tyronum elucubratus, Et in Quotidianis Prælectionibus
Quoad ea, quæ Moralis Theologia disputat De Sacramentis, & Censuris

Viva, Domenico

Patavii, 1723

Art. VII. De Ritu in Celebratione servando.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40650

ARTICULUS VII.

De ritu in celebratione servando.

- I. Num sit mortale negligere Rubricas in Missali præscriptas?
- II. Num teneatur Capellanus Missas votivas juxta devotionem dantis stipendium celebrare, si non consonent Rubricis?
- III. Num saltem possit aliquando missas hujusmodi celebrare?
- IV. In quibus casibus licite missa interruptitur?
- V. Quomodo supplendi substantiales defectus, aut errores facile occurrentes in celebratione Missæ?
- VI. Quid si Sacra species evomantur?
- VII. Quomodo supplendi defectus accidentales?
- VIII. Quid si particula Hostie remaneat in fundo calicis, aut palato adhareat?

Ritus, qui in missa observantur, alii consistunt in actione, ut genuflexio, pectoris tussio, immixtio aquæ cum vino, &c.; alii in verbis, ut orationes, & alia verba, quorum aliqua submissa voce, alia elata dicenda sunt, prout in Rubricis præscribitur: Omnes hujusmodi ritus convenienter adhiberi certa fide tenendum est ex Suar., cum pertineant ad religiosum cultum, ad reverentiam tanti Sacramenti, ad devotionem fidelium, & Apostolorum traditioni sint conformes, ex Trid. sess. 23. cap. 4.

Quæritur nunc primo, an sit mortale negligere Ritus, seu Rubricas in Missali præscriptas?

Respondet, communiter cum Azor., Suar., Bonac. hic quæst. ult. punct. 7. §. 3. apud Dian. part. 2. tract. 14. resol. 55. docere, quod juxta probabiliorē sententiam peccetur

Part. V.

mortaliter negligendo hujusmodi rubricas, quando parvitas materiæ non excusat; quia in constitutione Pii V., quæ habetur initio Missalis, dicitur, *Stricte præcipi omnibus, & singulis in virtute Sanctæ obedientiæ, ut missam juxta ritum, modum, ac normam, quæ in missali habetur, decantent, aut legant.* Quare juxta communem apud Suar. disp. 63. sect. 3., Fill., Trull. disp. 11., omittere voluntarie aliquod eorum, quæ præscribuntur, in materia gravi est mortale; in levi vero veniale. Verum Tamb. lib. 2. cap. 6. ex Lug., Gavant., & aliis distinguit duplex genus Rubricarum; ita ut aliæ sint Præceptivæ, aliæ Directivæ: Dicuntur Præceptivæ illæ, quæ continent aliquod, quod ex jure, vel legitima consuetudine graviter jubetur; verbi gratia de jejunio ante celebrationem missæ, de integritate Sacrificii, de loco, ara, vasis, & vestibus sacris, de materia Sacramenti, de azymo in Ecclesia latina, de reverentia debita, & similibus: Dicuntur vero directivæ reliquæ, de quibus non constat apud Doctores, quod graviter præcipiantur: Quare sine onere peccati mortalis præscribitur, verbi gratia, orare ante, & post missam, numerus orationum, &c., dummodo non negligantur cum scandalo, aut contemptu; ad quem contemptum reducit Gavant. in Rubricas Missalis part. 3. tract. 11., negligentiam illam intolerabilem, qua quis non curat eas ut plurimum non servare, quia implicite videtur eas contemnere. Equidem tamen existimo, quod possit aliquis ut plurimum eas negligere sine contemptu saltem gravi, atque adeo in tali casu non peccabit graviter ratione contemptus; sed peccabit graviter, quia cum illæ præcipiantur a Pio V., ut diximus, *In virtute Sanctæ obedientiæ*, quando aliquis ut plurimum eas negligit, non excusatur a parvitate materiæ. Non

M 3 ne:

nego tamen, probabilem esse sententiam Doctorum, quos citavimus cum Bonac., quod secluso gravi contemptu, & scandalo, vel animo inducendi novum ritum, non sit mortale negligere nonnullas Rubricas directivas, & secluso contemptu levi, aliquando nec esse veniale; si scilicet huiusmodi Rubricae videantur esse tantum doctrinales, nec inducant praecipuum, sed instructionem, & consilium praebent, ut loquitur Dian. part. 1. tract. 14. resol. 70., & Croix num. 410. Veniale autem ex indecenti irreverentia, & levi scandalo, si saepe negligentur, declinari non potest.

Ex dictis sequitur primo, esse mortale omittere Epistolam, Euangelium, aut partem notabilem Canonis, verbi gratia Communicantes, &c., quia istae censentur materia gravis: (quamvis non teneatur privatim recitare Epistolam, vel Euangelium, qui celebrat missam solemnem, ex Dian. part. 1. tract. 14. resol. 42., quia nullibi reperitur hoc praecipuum, etiamsi usus sit in contrarium) Contra vero esset veniale omittere voluntarie materiam levem, etiam in Canone; Idemque multi censent apud Suar. disp. 59. si omitteretur in consecratione particula *Enim*; Sic etiam omittere *Credo*, & *Gloria*, quia non sunt partes simpliciter necessariae ad missam, ut notat Dian. loc. citat. resol. 59. ex Fill. contra Nugn. Unde si inadvertenter omitterentur, regulariter non sunt repetenda, cum non possit id fieri sine nota.

Sequitur secundo, peccare mortaliter juxta gravitatem materiae Sacerdotem, si adderet in missa ex devotione novas preces, praesertim publicas; cum id in Missali prohibeatur: Et ex declaratione Sacrae Congregationis Cardinalium peccaret mortaliter, qui in Canone Missae, pro nomine Episcopi, poneret nomen Ge-

neralis suae Religionis, non quia de se res sit gravis, sed quia videtur, id fieri in contemptum Episcopi: Contra vero, si ut privata persona secreto aliquod recitet, verbi gratia, *Pater*, & *Ave*, *Miserere*, &c. ex Tamb. propter levitatem materiae, solum venialiter peccaret; At mortaliter peccaret ex Bonac. apud Busemb., si adderet quid notabile.

Sequitur tertio, esse mortale omittere oblationem hostiae, vel calicis, quia censetur materia gravis. Quando tamen facta oblatione hostiae majoris, adduntur aliae particulae, Gavant. putat, posse eas consecrari, si mentaliter offerantur; dummodo offerantur paulo post oblationem hostiae grandioris; quamvis Tamb. part. 2. cap. 5. §. 2. putat, posse consecrari, si opus sit, etiamsi remote ab oblatione adducantur.

Sequitur quarto, peccare solum venialiter, qui voce depressa recitat, quae alta voce dicenda sunt. Quamvis Navar. putet, quod mortaliter: Sed Tamb. cum communiori, quod ne venialiter quidem, cum id faciant passim timorati. Illud certe notandum, quod in Rubrica praecipitur, vocem non esse ita efferendam, ut negotium faceat aliis Sacerdotibus ibi celebrantibus: Multi etiam docent apud Mendo in Epitome, quod qui adeo elata voce verba consecrationis proferret, ut per quadraginta passus audiretur, peccaret mortaliter. Notandum tamen hic, Pium V. permisit aliquos ritus peculiare in aliqua particulari Ecclesia, quos per ducentos saltem annos consueverat observare; permisitque iisdem Ecclesiis, ut de consensu Praelati, totiusque Capituli possent Missalis Romani ritus amplecti.

II. Quiritur secundo, An teneatur Capellanus celebrare missas votivas, quas exigit, qui dat stipendium, quando eas Rubrica non permittit?

Re-

Respondeo cum communi apud Dian. loc. citat. resol. 31., quod, per se loquendo, peccat non celebrando missas promissas, eo quod infideliter agat; non peccat tamen, si illas non celebret, quando a Rubrica non permittuntur, etiamsi sub juramento eas promiserit; quia nulla promissio etiam jurata obligat, si sit de re interdicta per legem. Immo notat Alcozer. apud Trull., quod in tali casu nec debeat fieri commemoratio missæ votivæ; quia abunde satisfacit per missam illius diei, quam exigunt Rubricæ; & melius satisfacit intentioni petentis hujusmodi missas; cum Ecclesia corrigat ejus intentionem juxta Rubricas Missalis. Addit Bonac. hic quæst. ultim. punct. 7. §. 3. num. 4., & Trull. dub. 21., quod Sacerdos, a quo, verbi gratia, peteretur missa votiva longa de Passione, abunde satisfaceret, si celebraret de Sancto, de quo eo die celebratur officium, etiam semiduplex, aut infra octavam, immo etiam simplex; quia ubi velit se conformare Rubricæ Missalis, omittendo missas alias, quæ petuntur, secluso scandalo, non peccat, ut docet Suar. disp. 83. sect. 3. Immo ex cap. *Quidam Laicorum de celebratione missarum*, celebranda est missa de eo, de quo fit officium, & reprehensibile est Sacerdotibus ad instantiam laicorum dimittere missas proprias propter peculiare ex devotione: Quamvis enim profit, verbi gratia, defuncto magis missa de Requiem, quæ petitur, secundum preces ab Ecclesia impositas ad hunc finem, quam alia de Sancto eo die occurrente: tamen Sacrificium, quæ sacrificium est, ex opere operato æqualiter prodest, & defectus missæ petiti compensari potest devotione, & intercessione illius Sancti, cujus missa celebratur. Ita etiam Azor., Sâ, & alii apud eundem Bonac., & Dian. loc. citat. resol. 31. Et ratio ulterior

est, quia quamvis, verbi gratia, in Rubricis permittatur dicere missam votivam in festo semiduplici; at requiritur justa causa; non censetur autem sufficiens causa petitio cujuscumque, ita ut semper mutetur missa, quæ eo die præscribitur; Unde fit, quod si petatur missa votiva, satisfieri aliquando possit etiam per missam feriæ currentem; quia ille affectus conformationis, & obedientiæ ad leges Sacras, & specialis devotio posset compensare fructum, qui proveniret dicendo missam votivam.

III. Rogabis, an saltem possit citra culpam Capellanus nonnullis diebus celebrare missas votivas, quæ petuntur, si adversentur Rubricis Missalis?

Respondeo, quod si velimus sequi opinionem probabiliorē, & communiorē, quod scilicet Rubricæ Missalis obligent sub mortali, quando non excusat parvitas materiæ, certe non poterit Capellanus adversus Missalis Rubricas dicere, verbi gratia, missas votivas, aut de Requiem in die Dominico, aut festo duplici, aut aliis feriis, & octavis privilegiatis; ut proinde peccet venialiter transgrediendo in materia levi Rubricas; peccet vero graviter, si eas in materia gravi, aut ut plurimum transgrediatur; At si malimus sentire cum Gavant, & aliis apud Tamb., & Dian. part. 1. tract. 14. resol. 70., quod scilicet, ut diximus num. 1. plurimæ Rubricæ hujusmodi sint doctrinales, & directivæ, quæ consilium, non præceptum præbent; profecto poterit aliquando propter petentis missam specialem devotionem sine culpa, etiam levi, ex Suar. apud Tamb. lib. 2. cap. 6. num. 6., unam, aut alteram Rubricam hac in re non observare, secluso scandalo; Quod certe non vitaretur, si, verbi gratia, die Paschæ aliquis celebraret missam de Requiem. Præceptum autem in virtute Sanctæ obedientiæ la-

tum a Pio V. servandi Rubricas Missalis videtur ex Bonac. strictius obligare in missis solemnibus, ac publicis, quam in privatis, cum in privatis esset mortale, si, verbi gratia, ordo missae inverteretur, aut si omitteretur aliquod notabile, quod faciendum praescribitur; At si una missa pro alia diceretur, non semper esset culpa; quia tunc non praetermittitur ordo missae, nec id sapit mutationem ritus, cum pro una missa approbata dicatur alia missa similiter approbata. Nec videtur esse latum praecipuum proprie, & in rigore dicendi missam de festo, aut de feria; Nam cum Sacerdos non teneatur hodie missam dicere, non est cur obligetur ad dicendam hanc determinate, ut ratiocinatur Trull.; Secus autem dicendum de divino officio, quia datur praecipuum & de dicendo officio, & de tali officio dicendo: Quare certum est, non esse saltem mortale dicere diebus, verbi gratia, Apostolorum aliam missam, secluso scandalo, ut notat Dian. loc. citat. resol. 30., & aliquando ex gravi causa, nec est veniale; ut si his diebus exponatur solemniter Venerabile Sacramentum, & dicatur missa votiva de Sacramento, cum commemoratione festi duplicis, aut Dominicae; aut si solemniter celebretur in gratiarum actionem, vel pro necessitate pluviae ingruentis, belli, pestis, &c., vel pro eo, qui iter periculosum aggreditur; aut si quis celebret in Ecclesia, in qua agitur dies festus loci proprius, ut notat Busemb. ex Gavant; vel si cadaver insepultum sit praesens in Ecclesia: Immo si quis ducatur non modica devotione ad dicendam aliquam missam, possit sine culpa, etiam veniali, illam dicere, etiam occurrente aliquo festo duplici, ut habet Tamb. loc. citat., cap. 6. num. 11., saltem quia probabilis est sententia Suar. disp. 83. sect. 3., quod

in missis privatis ne leve quidem peccatum sit sine causa celebrare aliquando aliam missam a corrente, etiam si currens sit duplex, quia non putat haberi de hac re Rubricam praecipivam, & timorati sine scrupulo id faciunt. Hinc qui diu stare propter aegritudinem non potest, poterit dominica palmarum, & tribus diebus sequentibus recitare privatim missam votivam de Passione ex Tamb. loc. citat., quamvis Dian. part. 9. tract. 8. resol. 53. ex declaratione Cardinalium doceat, id sine causa non esse permittendum.

IV. Quaritur tertio, in quibus casibus liceat missam interrompere?

Respondeo, licere primo, si ingruat incendium, terramotus, hostes, &c., praesens tamen scandalo, & periculo contemptus; ita ut, quo partes missae sunt propinquiores consecrationi, & communioni, eo majus periculum motus requiratur. Facta tamen consecratione, si non potest missa perfici, statim sumantur species Eucharisticae, si vacet, omissis caeremoniis intermediis, ex Villal., & Trull.

Secundo, si Sacerdos deficit ante consecrationem, debet missa interrompi; post consecrationem vero etiam solius hostiae debet Sacrificium eodem die perfici ab alio Sacerdote, si haberi possit: Secus sumi debent altero die species consecratae in altero Sacrificio: Quamvis Tamb. lib. 2. cap. 8. putet, posse sequenti etiam die perfici illud Sacrificium, quando deest, aut longe distat, qui eodem die illud perficiat; possitque perfici etiam ab excommunicato, suspenso, &c., si desit Sacerdos aptus. Tertio, si Sacerdos ante canonem recorderetur se non esse jejunum, aut esse in mortali, vel censura innodatum, debet desistere, si possit, sine scandalo, aut sui diffamatione: Quod tamen vix accidere potest, ut notat Bonac. qu.

6. punct. 1.; unde fere semper in his calibus missa est perficienda concepta contritione, &c. Quarto, si vinum, vel hostia veneno inficiantur ab aliquo animali, verbi gratia ab Aranea, ante consecrationem, debet vinum, vel hostia mitti in piscinam, & novum apponi, mente illud offerendo; Quod si contingat post consecrationem, debet illud animal abluui, comburi, & cineres una cum ablutione in Sacrarium mitti; Sanguis vero si non possit citra periculum vomitus, vel salutis sumi, debet honeste conservari, donec corrumpatur, & tunc mitti in Sacrarium: Vel potest panno imbibi, exiccari, & combusto panno, cineres in Sacrarium mitti. Interim abluto calice, debet novum vinum cum aqua imponi, & incipiendo a *Simili modo postquam canatum est*, prosequi Sacrificium. Idem dicas proportionaliter de hostia; Notatque Gavant. cenferi hæc venenata, si fulmine tangantur. Quinto, si Sacerdos ante consecrationem advertat, aquam calici non imposuisse, debet imponere; non tamen post consecrationem, quia non est de necessitate Sacramenti; Sexto, si quis post consecrationem advertat consecrasset acetum, vel aquam, debet hæc in piscinam mittere, quando advertit esse aquam, etiam si aliquid illius ebiberit; (cum non debeat eam projicere, ne projiciat particulam hostiæ consecratæ, & indecens est, aquam in calicem expuere, ut notat Con., & Trull.) & consecrare calicem, ut alias diximus, juxta Rubricas Clem. VIII.: Expediit enim erit, præsertim in præsentia populi, novum vinum, & aquam imponere, mente offerre, & consecrare, incipiendo a *Simili modo postquam canatum est*, & sumere; Quamvis D. Th. putet juxta Rubricas Pii V. novam hostiam etiam, & vinum esse consecrandum, incipiendo a *Qui pri-*

die, perinde ac nihil consecratum esset, ut notat Trull. dub. 23., & Dian. resol. 70., & idem proportionaliter docet, si advertat, hostiam consecratam non esse triticeam. Sed Rubricis Clementis VIII. potius adhærendum, utpote posterioribus, quam sint Rubricæ Pii V.

V. Quaritur quarto; Quid faciat Sacerdos, si advertat aliquid essentielle formæ omisisse, aut si dubitet, an habuerit intentionem consecrandi?

Respondeo: Conveniunt universim Doctores, quod teneantur Sacerdotes vitare omnes defectus, & si quid ex substantialibus omiserint, supplere juxta regulas Missalis. In dubio autem proposito dicendum, quod si Sacerdos certitudinem moralem habeat, se omisisse aliquid essenziale formæ, aut quod ne virtualementem habuerit intentionem consecrandi, tunc debeat iterum consecrare, repetendo secreto totam formam supra eandem materiam cum intentione debita, dummodo id contingat ante sumptionem; immo post sumptionem hostiæ, si advertat, defectum esse in sola consecratione calicis, debet idem facere; At si defectus fuit in utraque specie, post sumptionem, non debet iterum consecrare, cum non sit jejunus, ut notat Trull. Quod si non habeat certitudinem moralem, sed solum dubium, prudens tamen, notabile, & rationabile, debet repetere verba consecrationis sub conditione, saltem mente retenta, ex Suar. disp. 83, loc. citat., quia defectus est substantialis; Quod etiam dicendum, si certo sciat, omisisse aliquod verbum in consecratione, de quo dubitatur apud Doctores, an sit essenziale; ut notat Bonac. punct. 10. num. 12.; Qui addit ex Henr.; quod si Sacerdos dubitet prudenter, an habuerit intentionem consecrandi particulas pro communione populi, nec possit dubium prudens

de-

deponere per rationem probabilem ex iis, quæ diximus quæst. 4. in calce artic. 3., debet illas aut sumere post consumptionem utriusque speciei, aut relinquere, ut alius Sacerdos deinde in missa eas consecret sub conditione.

Ex quibus sequitur primo, quod Sacerdos, qui malitiosè noluit hostiam consecrare, consecravit tamen calicem, sed post sumptionem calicis ipsum pœnitet erroris, debeat hostiam consecrare, etiamsi non sit jejunus, ut Sacrificium sit perfectum: (nisi aliud tamen suadeat necessitas vitandi scandalum) Ratio est, quia præceptum divinum de integritate Sacrificii fortius est præcepto ecclesiastico de jejunio naturali: Contra vero, si neutrum consecravit, non debet quicquam consecrare, quando jam non est jejunus, ut notant etiam Suar., & Bonac.

Sequitur secundo, quod si totum vinum consecratum e calice effundatur, ita ut nihil remaneat, debet pariter novum vinum consecrari modo dicto: Idemque similiter observandum, si hostia dispareat vento, aut ab aliquo animali subtrahatur: Quod si difficillime nova hostia possit haberi, quia quod est multum difficile, reputatur moraliter impossibile, & strictius obligat jus naturæ de vitanda offensione populi, quæ sequeretur, quam jus divinum de integritate Sacrificii; ideo tunc in una tantum specie Sacrificium perfici debet, prætermittendo, juxta Rubricas Missalis, verba, & signa, quæ pertinent ad speciem deficientem.

Notandum tamen, quod Sanguis eadens super corporale, vel super lineum debeat lavari super calicem, & ablutio nisi sumatur ab eodem Sacerdote, debet projici in piscinam; quod etiam fieri debet, si super tapetum, vel alium pannum cadat: at

si cadat super aram, debet a Sacerdote sorberi, deinde lapis lavari, & ablutio in piscinam mitti. Si cadat super tabulam, debet lambi, & abradi; sicut etiam debet abradi, si cadat super terram, & quod abraditur comburi, & cineres in piscinam condi. Quod si sacra hostia super terram, vel super tabulam, &c., cadat, sumpta reverenter hostia, locus mundetur, aliquantulum abradatur, & abrasio in Sacrarium mittatur; si ceciderit super lineum, aut pannum sericum, &c., diligenter lavetur, & lotio in Sacrarium mittatur: poterit autem lavari a Clerico, vel Sacrista, a quo lavari possunt corporalia: Solum si effundatur sanguis, ablutio fieri debet a Sacerdote, vel saltem, si ille desit, a Diacono, quia tangendus est sanguis, qui in panno imbibitur; quod non contingit in lotionem purificatorii, quia aut sanguis non fuit in eo imbibitus, aut est exiccatus; Præterquamquod non datur lex universalis de eo, quod raro, & per accidens occurrit; unde purificarium etiam a Sacrista lavari potest. Demum si hostia cadat intra pectus fœminæ, quia habenda est ratio decentiæ, & honestatis, ipsa potius melius debet illam accipere, & in pyxidem mittere, & si deperdatur aliquod fragmentum, committatur Angelis, & Deo; quod etiam faciendum, si Sacerdos videat fragmentum aliquod in pectus mulieris, aut intra barbam viri cadere, nec possit sine gravi turbatione illorum, & adstantium offensione illud perquirere: hæc enim pati voluit, qui dignatus est nobis sese in cibum dare. Certè si hostia tangat barbam vel communicati, vel celebrantis, debet barba ter lavari juxta Rubricas, & consuetudinem, non vero radi, & comburi, ut notat Trull.; lotio autem debet in Sacrarium mitti: Quando ta-

men

men sequeretur non modica turbatio viri ex tali lotionem, eo quod ipse non adverterit ad talem contactum Sacrae hostiæ, putat Tamb. contra Dian. part. 10. tract. 12. resol. 10., omittendam esse talem lotionem, quia præstat vitare turbationem fidelium, quam Rubricarum apicem observare; possumus enim uti Epicheja, rationabiliter interpretando mentem Legislatoris, quod voluerit talem casum excipere.

VI. Rogabis, quid, si contingat, quod Sacrae species evomantur?

Respondeo, quod si judicentur corruptæ, totus vomitus debet comburi, & cineres in Sacrarium projici; Sin appareant integræ, debent reverenter assumi, ut dicitur in Rubricis Missalis num. 14., nisi nausea habeatur; aliter separentur, & in loco Sacro reponantur, donec corumpantur; deinde comburendæ sunt, & cineres in Sacrarium projiciendi. Non est autem illicitum provocare vomitum, quando quis advertit, quod species Sacramentales a se sumptæ veneno fuerint infectæ; & quod nisi statim evomantur cum cibo, imminet periculum grave mortis, ut notat Tamb. de Commun. cap. 3. §. 4.

VII. Quæritur sexto; quando quis paululum in missa procedens advertit, se aliquid omisisse, tenetur ne illud repetere?

Respondeo cum Suar., & Trull., regulariter loquendo, defectus accidentales, postquam commissi sunt, non esse supplendos; ut si quis omisit Gloria, vel Credo, &c.; quia non sunt de substantia, & si repeterentur, facile aderit scandalum, aut nota, & invertitur ordo missæ: dixi tamen, Regulariter, quia si parva esset mora, & omisium esset aliquod notabile, non est inconveniens, imo necessarium ex Suar. disp. 85. sect. 2. §. 2., quod repetatur, præsertim in iis, quæ secreta dicuntur.

VIII. Quæritur ultimo; quid faciat Sacerdos, si sumpto calice, remaneat particula in fundo calicis?

Respondeo, posse vel digito illam ad calicis labrum perducere, & sumere, vel infundere vinum, & totum sumere, ut habetur in novo Missali: Quod si prima vice non potuit sumi, potest iterum novum vinum infundi, ut sumatur: quod idem dicendum, si hostia conglutinetur palato Sacerdotis; nam non censetur tunc Sacerdos communicare non jejunus, prout notat Lugo disp. 15. de Euchar. sect. 7. num. 79.; præstatque id facere, quam digitum ori imponere ad trahendas species agglutinatas palato.

ARTICULUS ULTIMUS

De Missæ Stipendio.

- I. *Qua de causa Stipendium pro Missa licite sumatur?*
- II. *Justum Missæ stipendium quodnam sit?*
- III. *Num diebus festis accipi possit stipendium majus, quam diebus profestis?*
- IV. *Possit ne pro eadem Missa duplex stipendium accipi, alterum scilicet pro Officiatura, alterum pro applicatione Sacrificii?*
- V. *Quid si alter petat Impetrationem; alter Satisfactionem Sacrificii?*
- VI. *Num possit Beneficiarius, vel Capellanus, si per alium satisfaciat, dare illi solum consuetam eleemosynam pro Missa?*
- VII. *Sub gravi Sacerdos, qui per alium celebrat, universim tenetur illi integram eleemosynam manua-lem tribuere.*
- VIII. *Num Rectores Ecclesiarum possint aliquid sibi retinere pro expensis necessariis ad celebrandum?*
- IX. *Si quis plura exigua stipendia accipiat, promittendo singulis Sacrificium,*